

โพสต์ของ PPTV HD 36

PPTV HD 36

16 ชั่วโมง ·

ผศ.วิบูลพงษ์ พูนประสิทธิ์ อ.คณะรัฐศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์ และที่ปรึกษาสมาคมอเมริกาศึกษาในประเทศไทย เปิดเผยผ่านรายการเปิดโต๊ะข่าวในประเด็น สงครามอิหร่านทำให้ในอเมริกาตอนนี้กระทบมาก

“สงครามอิหร่านทำให้ในอเมริกาตอนนี้กระทบมาก น้ำมันก็แพง มันก็อาจจะเป็นเหตุผลหนึ่งของความพยายามสังหารทรัมป์ตลอดเวลา แต่ส่วนตัวรอบนี้ผมไม่อยากจะใช้คำว่าลอบสังหาร เพราะตัวมือปืนมันยังห่างไกลมาก อาจจะเข้าไม่ถึงตัวประธานาธิบดีด้วยซ้ำ ”

ติดตาม "เปิดโต๊ะข่าว" วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 09.30 น. และ วันเสาร์ - อาทิตย์ เวลา 07.30 น ทาง PPTV HD ช่อง 36 และ YouTube, Facebook PPTVHD36

#วิเคราะห์การเมือง #วิเคราะห์ข่าว #เปิดโต๊ะข่าว #PPTVHD36 #เรื่องข่าวเรื่องใหญ่

แสดงความคิดเห็นในชื่อ Lalida Sawasdee

ดอกเบ็ญจธุรกิจ

Dokbia Turakij
Circulation: 135,000
Ad Rate: 1,500

Section: First Section/หน้าแรก

วันที่: จันทร์ 25 - อาทิตย์ 31 พฤษภาคม 2569

ปีที่: 34

ฉบับที่: 1738

หน้า: 1(ล่างขวา), 9

Col.Inch: 201.54 Ad Value: 302,310

PRValue (x3): 906,930

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: ห่วงสูญเปล่ากู้เงินแจกไม่ตอบโจทก์ระยะยาว

ห่วงสูญเปล่ากู้เงินแจก ไม่ตอบโจทก์ระยะยาว

กู้เงิน 4 แสนล้านต้องตอบโจทก์ระยะยาว เดือนแจกเงินอย่างเดียวไม่พอ และใช้วิธีพุ่งเป้า
รักษาการจ้างงาน-ยกระดับธุรกิจ

พศ.ดร.เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์สะท้อน
มุมมองการเดินหน้านโยบายกู้เงินวงเงิน 400,000 ล้านบาทของรัฐบาล เพื่อรับมือภาวะเศรษฐกิจ

อ่านต่อหน้า 9

ห่วงสูญเปล่ากู้เงินแจก

ชะลอตัวและผลกระทบจากวิกฤตพลังงานโลกว่าการกู้เงิน
ในสถานการณ์ปัจจุบันสามารถทำได้ตามหลักเศรษฐศาสตร์
หากเป็นการกู้ที่สร้างความคุ้มค่าในระยะยาว และช่วยให้
เศรษฐกิจฟื้นตัวได้อย่างยั่งยืน แต่ตามหลักเศรษฐศาสตร์
นโยบายสาธารณะ หากรัฐบาลต้องการกู้เงิน สิ่งแรกที่
ควรดำเนินการคือ “การเกลี้ยงบประมาณ” หรือการปรับ
โครงสร้างการใช้จ่ายเดิมให้เหมาะสมก่อน หากการจัดสรร
งบประมาณที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอ จึงค่อยใช้วิธีกู้เงินเพิ่มเติม
อย่างไรก็ตาม ภายใต้สถานการณ์เศรษฐกิจปัจจุบัน ทั้งกำลัง
ซื้อภายในประเทศและภาคการส่งออกต่างอ่อนแรงพร้อม
กัน ทำให้บทบาทของภาครัฐในการกระตุ้นเศรษฐกิจมีความ
จำเป็นมากขึ้น

โจทก์สำคัญไม่ใช่ “กูหรือไม่กู” แต่คือ “กูแล้วทำอะไร”

แม้จะมองว่าการกู้เงินสามารถทำได้ แต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.เกียรติอนันต์ เน้นว่า ประเด็นสำคัญที่สุดคือ “ความคุ้มค่า”
ของการใช้เงินกู้ เพราะวงเงินกู้ 400,000 ล้านบาทในวันนี้ จะ
กลายเป็นภาระในอนาคตของประเทศ ดังนั้น สิ่งที่ต้องพิจารณา
ไม่ใช่เพียงการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้น แต่คือการทำให้
เศรษฐกิจไทยฟื้นตัวได้มากพอที่จะรองรับภาระหนี้ในอนาคต
ได้ด้วย ซึ่งในมุมมองดังกล่าว การกู้เงินจึงไม่ใช่เรื่องผิดหลัก
เศรษฐศาสตร์ หากสามารถทำให้เศรษฐกิจเติบโตได้อย่างมั่นคง
ในระยะยาว

“ปกติตามหลักเศรษฐศาสตร์นโยบายสาธารณะ ถ้าเกิดเรา
จะกู้เงินจะมี 2 ขั้นตอน โดยขั้นตอนแรกคือเกลี้ยก่อน ซึ่งคำ
ว่าเกลี้ยหมายความว่าเงินงบประมาณที่มีอยู่มีการจัดสรรใหม่
เกลี้ยอย่างไรให้เหมาะสมได้ ให้เศรษฐกิจขยับตัวได้ ถ้าเกลี้ย
ไม่พอจะกู้เพิ่มก็ไม่เป็นไร เพราะสถานการณ์ตอนนี้เข้าใจได้ว่า
ลำพังกำลังซื้อของประชาชนหรือลำพังการส่งออก คงจะไม่มี
พลังพอทั้งคู่พร้อมกัน ทำให้บทบาทของรัฐบาลในการกระตุ้น

เศรษฐกิจมีความจำเป็น แต่ 400,000 ล้านบาทที่ว่า นึกเสียว่า
มันก็คือภาระในอนาคตด้วยเหมือนกัน ดังนั้น ความคุ้มค่าของ
การกู้ กลายเป็นประเด็นหลักที่เราต้องคุยกันว่า 400,000 ล้าน
บาท จะทำอะไรให้เศรษฐกิจฟูมากพอในระยะยาวที่จะคุ้มค่า
ต่อการกู้...

การกูจะทำให้หนี้สาธารณะขยับขึ้นแน่นอน แต่ถามว่าอยู่ใน
ระดับน่ากังวลหรือไม่ ปกติถ้าใช้หลักเดิมที่เรียกว่าวินัยทางการ
คลัง ซึ่งจะมี 2 ขั้ว โดยขั้วแรกจะต้องควบคุมหนี้สาธารณะ
ให้ไม่สูงเกินไป แต่ไม่ใช่กฎเหล็ก ยกตัวอย่างสิงคโปร์มีหนี้
สาธารณะเกินกว่า 100% ของจีดีพี แต่เป็นประเทศที่มีความ
เชื่อมั่นสูงเพราะขึ้นอยู่ที่ข้อ 2 คือวินัยทางการคลัง หมายถึง
การใช้เงินอย่างคุ้มค่า ซึ่งจะยอมให้ขาดดุลการค้าหรือมีหนี้
สาธารณะต่อจีดีพีสูงในระยะสั้นได้ แต่ในระยะยาวจะนำไปสู่
การเติบโตทางเศรษฐกิจที่มั่นคงยั่งยืน...

ถ้าเป็นแบบนี้ถือว่าไม่ได้ใช้จ่ายเกินตัวหรือไม่ได้ไม่มีวินัย
แต่ถ้าเอามาเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นอย่างเดียว เป็น
โครงการประชานิยมอย่างเดียว โดยยังไม่เห็นภาพรวมว่าใน
ระยะยาวจะไปต่ออย่างไร อย่างนี้กระทบกับวินัยทางการคลัง
แล้วจะเป็นหนี้สาธารณะที่น่ากังวล”

หนี้สาธารณะ 70-75% ยังพอรับได้ หากเศรษฐกิจกลับมาโต

สำหรับการกู้เงิน 400,000 ล้านบาทดังกล่าวแม้จะทำให้
ระดับหนี้สาธารณะของไทยอาจขยับขึ้นสู่ระดับ 70-75% ของ
จีดีพี แต่ถือว่าอยู่ในระดับที่ระบบเศรษฐกิจสามารถรับได้ โดย
มีเงื่อนไขสำคัญคือเศรษฐกิจไทยต้องกลับมาเติบโตในระดับ
3-4% ต่อปีในระยะถัดไป เพื่อให้สัดส่วนหนี้ต่อจีดีพีค่อยๆ ลด
ลงเองตามกลไกเศรษฐกิจ แต่หากเศรษฐกิจไม่สามารถกลับมา
เติบโตได้ตามเป้าหมาย ระดับหนี้ดังกล่าวจะกลายเป็นความ
เสี่ยงต่อเสถียรภาพการคลังในอนาคต

วินัยการคลัง ไม่ได้วัดแค่ “ระดับหนี้”

ในมุมมองหลักวินัยการคลัง การประเมินวินัยการคลังไม่ได้ดู

ดอกเบ็ญจธุรกิจ

Dokbia Turakij
Circulation: 135,000
Ad Rate: 1,500

Section: First Section/หน้าแรก

วันที่: จันทร์ 25 - อาทิตย์ 31 พฤษภาคม 2569

ปีที่: 34

ฉบับที่: 1738

หน้า: 1(ล่างขวา), 9

Col.Inch: 201.54Ad Value: 302,310

PRValue (x3): 906,930

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: ห่วงสูญเปล่าเงินแจกไม่ตอบใจทยัระยะยาว

เพียงระดับหนี้สาธารณะเท่านั้น แต่ต้องดูว่าเงินที่ใช้ไป “สร้างประโยชน์” ได้มากเพียงใด ยกตัวอย่างเช่นหลายประเทศที่มีหนี้สาธารณะสูง แต่ยังได้รับความเชื่อมั่นจากนักลงทุน เนื่องจากสามารถใช้เงินกู้เพื่อสร้างการเติบโตและเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจในระยะยาวได้ แต่ในทางกลับกัน หากเงินกู้ถูกใช้เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นโดยไม่มีแผนระยะยาวรองรับ ก็อาจกลายเป็นภาระด้านการคลังและสร้างความกังวลต่อเสถียรภาพเศรษฐกิจในอนาคตได้

“สำหรับหนี้สาธารณะมองว่าระดับ 70-75% เศรษฐกิจเรายังพอรับไหวอยู่ เพราะเครื่องจักรเศรษฐกิจเราไม่ใช่มันตายซะทีเดียว แค่อะดุด เพราะฉะนั้น ถ้าเกิด 75% ของจีดีพีก็จริง แต่ไม่นำไปสู่การทำให้เครื่องจักรทางเศรษฐกิจของเรามันขับเคลื่อนไปได้ ก็ไม่น่ากังวล เพราะเดี๋ยวเศรษฐกิจโต หนี้ก็จะลดลง และหนี้ต่อจีดีพีก็จะค่อยๆ ลดลงเอง แต่ความท้าทายคือจะทำอย่างไรให้หนี้ลดลง สัดส่วนหนี้ลดลง นั่นหมายความว่าเศรษฐกิจต้องโต 3-4% ต่อปี อันนี้ท้าทายมาก เพราะถ้ามาดูตัวเลขปัจจุบันภาพที่เห็นชัดเจนคือคิดว่างีดีพีโตสัก 3% ก็เป็นโจทย์ใหญ่แล้ว แต่นั่นคือวิธีการมองแล้วว่าในเมื่อโจทย์มันใหญ่ขนาดนี้ วิธีการใช้เงินที่เหมาะสมที่มุ่งเป้า ไม่ใช่แค่บรรเทาความเดือดร้อนระยะสั้น อันนี้จำเป็นเข้าใจว่าเดือดร้อนจริงๆ ก็ต้องช่วย”

งบ “เปลี่ยนผ่านพลังงาน” ตั้งคำถามเร่งด่วนแก่ไหน

สำหรับแผนใช้งบประมาณ 200,000 ล้านบาท ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงบเงินกู้ 400,000 ล้านบาทเพื่อการเปลี่ยนผ่านด้านพลังงานนั้น มองว่าแม้จะเป็นเรื่องสำคัญและควรดำเนินการ แต่ยังมีคำถามว่าเป็น “เรื่องเร่งด่วน” ในระดับเดียวกับการช่วยเหลือประชาชนหรือไม่ ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนผ่านหรือการปรับโครงสร้างด้านพลังงานเป็นกระบวนการระยะยาว ต้องใช้เวลาระบบบริหารจัดการ และการวางแผนอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่เรื่องที่สามารถแก้ไขได้ด้วยการอัดฉีดงบประมาณเพียงครั้งเดียว และถึงแม้ปัญหาพลังงานจะมีความสำคัญ แต่ในช่วงที่สงครามตะวันออกกลางยังมีความไม่แน่นอนสูง สิ่งเร่งด่วนกว่าคือการดูแลผลกระทบที่ประชาชนกำลังเผชิญในปัจจุบัน

เดือนเปลี่ยนผ่านพลังงาน แก่นัน “ไม่พอ”

อีกหนึ่งประเด็นที่ตั้งข้อสังเกตคือการลงทุนด้านพลังงานเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอในการยกระดับเศรษฐกิจไทย เนื่องจากแม้ประเทศไทยจะสามารถลดต้นทุนด้านพลังงานได้ แต่หากสินค้าและบริการของไทยยังไม่มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น ก็อาจไม่สามารถสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจได้อย่างยั่งยืน ดังนั้น การลงทุนด้านพลังงานควรดำเนินควบคู่ไปกับการยกระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบการ การเพิ่มผลิตภาพ และการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจในระยะยาว

“ส่วนระยะยาวยังไม่ชัดเจนคือเห็นว่ามี 200,000 ล้านบาท ส่วนที่ 2 เอาไปใช้เพื่อการเปลี่ยนผ่านด้านพลังงาน คือจะมีคำถามว่ามันเป็นสถานการณ์ที่จะต้องดำเนินการนาน มันไม่ได้ทำกันง่ายๆ หรือถามว่าจำเป็นต้องเดินหน้าม้าย เดินหน้าได้ และควรทำอย่างไร แต่ไม่แน่ใจว่าจะถูกตีความว่าเป็นความเร่งด่วนม้าย เพราะรูปแบบนี้มันก็อยู่ในเรื่องเดิม มันตีความได้ 2 แบบ บางคนบอกว่ามันเร่งด่วนเพราะตอนนี้น้ำมันจะเกิดซัพพลายช็อกด้านพลังงานได้ง่ายๆ และกระทบเศรษฐกิจประเทศ อันนั้นก็มองได้ ทีนี้เรื่องการตีความ ผมไม่สามารถก้าวล่วงได้...

แต่ประเด็นที่กังวลมากกว่านั้นคือการเปลี่ยนผ่านพลังงานอย่างเดียวมันอาจจะไม่พอ หรืออาจจะต้องมีอย่างอื่นด้วย เช่น เปลี่ยนผ่านพลังงานไปพร้อมกับการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการในประเทศ ถ้าถูกกันไปงบ 200,000 ล้านบาทก่อนหลังนี้ คิดว่าเป็นภาพที่ดี แต่ถ้าเน้นเรื่องการเปลี่ยนผ่านพลังงานอย่างเดียวโดยที่การผลิตของเรายังเป็นสินค้าเดิมๆ ของยังเหมือนเดิม สุดท้ายแม้จะประหยัดพลังงานแต่ของขายไม่ได้ ก็ไปยาก”

แจกเงินช่วยบรรเทาความเดือดร้อน แต่ “ประสิทธิผล” ไม่เหมือนเดิม

ในประเด็นการแจกเงินผ่านโครงการ “ไทยช่วยไทย” มองว่า มาตรการดังกล่าวยังมีความจำเป็นในเชิงสังคม เพราะประชาชนจำนวนมากกำลังเผชิญปัญหารายได้ลดลงและภาระหนี้สูง แต่เป็นเรื่องยากที่การแจกเงินจะสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจได้รุนแรงเหมือนในอดีต เนื่องจากกำลังซื้อของประชาชนอ่อนแอลงมาก อีกทั้ง ในภาวะที่ประชาชนมีภาระหนี้สูง เงินช่วยเหลือที่ได้รับอาจถูกนำไปใช้เพื่อประคองชีวิตประจำวันมากกว่าการใช้จ่ายเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ

“แจกเงินแบบมีเงื่อนไข” ยกระดับทักษะแรงงาน

หากรัฐบาลต้องการใช้เงินช่วยเหลือประชาชน ควรออกแบบมาตรการให้มีเงื่อนไขบางอย่าง เพื่อสร้างประโยชน์ในระยะยาวควบคู่ไปด้วย โดยหนึ่งในแนวทางที่เสนอคือการสนับสนุน

ดอกเบ็ญจรงค์

Dokbia Turakij
Circulation: 135,000
Ad Rate: 1,500

Section: First Section/หน้าแรก

วันที่: จันทร์ 25 - อาทิตย์ 31 พฤษภาคม 2569

ปีที่: 34

ฉบับที่: 1738

หน้า: 1(ล่างขวา), 9

Col.Inch: 201.54Ad Value: 302,310

PRValue (x3): 906,930

ศิลป์: สีสี่

หัวข้อข่าว: ห่วงสูญเปล่ากู้เงินแจกไม่ตอบโจทยัระยะยาว

ให้ประชาชนเข้ารับการอบรมหรือเรียนทักษะเพิ่มเติมผ่านแพลตฟอร์มการเรียนออนไลน์ แล้วจึงให้เงินสนับสนุนเพิ่มเติมเมื่อผ่านหลักสูตร สำหรับแนวทางดังกล่าวจะช่วยให้มาตรการช่วยเหลือไม่ใช่เพียงการแจกเงินเพื่อการบริโภค แต่ยังช่วยยกระดับทุนมนุษย์และเพิ่มศักยภาพแรงงานของประเทศในระยะยาวอีกด้วย

แนะใช้เงินรักษาการจ้างงาน ลดการเลิกจ้าง

อีกหนึ่งข้อเสนอสำคัญคือการนำงบประมาณไปใช้เพื่อลดต้นทุนการจ้างงาน และช่วยผู้ประกอบการรักษาการจ้างงานเอาไว้ ทั้งนี้เพราะการมีงานทำต่อเนื่องมีคุณค่าทางเศรษฐกิจและจิตใจมากกว่าการได้รับเงินช่วยเหลือระยะสั้น และหากภาครัฐสามารถช่วยลดต้นทุนให้นายจ้าง และทำให้ธุรกิจสามารถประคองการจ้างงานต่อไปได้ จะเป็นมาตรการที่ช่วยทั้งผู้ประกอบการและแรงงานในเวลาเดียวกัน

“จริงๆ ตอนนี้คนไม่มีเงิน หนี้ก็สูง ถ้าถามว่าจะมีกำลังพอกระตุ้นเศรษฐกิจให้ไปได้มั้ย คิดว่าประสิทธิภาพของมันจะไม่มากเหมือนเมื่อก่อนแล้ว แต่ในขณะเดียวกันมันช่วยบรรเทาความเดือดร้อนได้หรือไม่ ก็ต้องบอกว่าช่วยได้ เพราะตอนนี้คนเราเงินนิดเงินหน่อย เงินน้อยก็ยังดีเหมือนกัน ยังช่วยเขาได้อยู่ เพราะเห็นว่าถ้ามีวิกฤตของมาตรการกึ่งเศรษฐกิจกึ่งสังคม ก็ควรจะเดินหน้า เพียงแต่การกู้ 200,000 ล้านบาท กับการใส่มือคนโดยตรง มันอาจจะตรงไปนิดนึง คือถ้ามีเงินโอนไหลเข้าตรงไหน ยกตัวอย่างถ้าเกิดว่าเรามีเงิน 5,000-6,000 ล้านบาท ในการไปเหมาแพลตฟอร์มออนไลน์ระดับโลก ที่เข้าไปเรียนหลักสูตรออนไลน์แล้วแปลเป็นไทย และมีเงินโอนเข้าว่าจะต้องไปเรียนพวกนี้ให้ผ่าน และจะได้เงินสมทบเพิ่มทั้งก่อน มันเป็นการช่วยคนกลุ่มที่พร้อมอุปสกล ไม่ต้องเยอะมาก แต่อย่างน้อยมันยกระดับ Human Capital ของประเทศได้ด้วย...”

ถ้าเป็นไปได้ 200,000 ล้านบาทแรก สำหรับคนบางกลุ่ม อาจจะต้องใช้วิธีการให้แบบมีเงื่อนไขบางอย่าง ยกตัวอย่างเช่น เรื่องการเทรนนิ่งให้คนไปเรียนรู้อะไรเพิ่มเติม ให้คนไปเรียนเรียนจนจบการศึกษาแล้วมาแลกเงิน ได้เงินไปแบบนี้ ส่วนเรื่องที่สอง เป็นเรื่องมาตรการที่ใช้ช่วงท้ายโควิด ที่เราจะมีเงินเอาเงินก้อนนี้ไปช่วยในการลดค่าใช้จ่ายในการจ้างงาน เพื่อลดการเลิกจ้าง แบบนั้นจะได้ผลกว่า เพราะมันลดต้นทุนนายจ้าง ขณะเดียวกัน ช่วยให้แรงงานมีงานทำ ช่วยให้ชีวิตเขามั่นใจมากกว่า ลองนึกภาพว่าเรากลายเป็นคนตกงานแต่ว่าได้เงินมาก่อนหนึ่งสมมุติ 500 บาท แต่ไม่รู้ว่าจะมีงานทำต่อหรือเปล่า อารมณ์นี้ไม่เหมือนกับคนที่รู้ว่าจะมีงานทำต่อไปอีก 1 ปี หรือ 6 เดือน คือไปช่วยเรื่องการรักษาการจ้างงาน มันจะช่วยเขาได้มากกว่าที่จะให้เงินเขาในมือโดยตรงด้วยซ้ำ...”

ขณะเดียวกัน มันไปบังคับผู้ประกอบการได้ว่าเราช่วยเรื่องอุปสรรคธุรกิจตัวเอง วันหนึ่งผู้ประกอบการเขายอมปรับตัวด้วย มันดีกว่า มันวินวินทั้งคู่ และดีระยะยาว ถ้าเป็นแบบนี้ 200,000 ล้านบาทแรกไม่สูญเปล่า และ 400,000 ล้านบาท ผมก็ไม่ติดเลยนะ”

เศรษฐกิจโลก

กำลังเข้าสู่ภาวะ “ซิมลิกและยาวนาน”

เศรษฐกิจโลกกำลังเข้าสู่ภาวะที่มีลักษณะคล้าย “Stagflation” หรือภาวะที่ต้นทุนสูงขึ้น แต่กำลังซื้อกลับลดลง ดังนั้นสถานการณ์ดังกล่าวจะทำให้ต้นทุนธุรกิจเพิ่มขึ้น ขณะที่การขยายสินค้าทำได้ยากขึ้น ส่งผลให้ภาคธุรกิจเผชิญแรงกดดันรอบด้านพร้อมกัน โดยคาดว่าวิกฤตรอบนี้อาจไม่ได้รับแรงแบบฉบับล้นเหมือนวิกฤตต้มยำกุ้งปี 2540 แต่จะมีลักษณะ “ซิมลิกลากยาว และคาดเดาได้ยาก” มากกว่า

“เพราะเศรษฐกิจโลกกับเศรษฐกิจไทยแบบนี้ ทำให้การไปเปิดตลาดใหม่อะไรก็ตามมันไม่ได้ทุกคน แต่มาตรการลดต้นทุนเงินอยู่ในกระเป๋าทันที การช่วยเหลือต้องเป็นมิตินั้น เพราะเรากำลังจะเข้าสู่สิ่งที่เรียกว่า Stagflation มันยังไม่ถึงนะ แต่ก็ตั้งเค้ามาแล้ว ถ้าปล่อยไปก็มีสิทธิ์เหมือนกัน นั่นคือของจะแพงขึ้น ต้นทุนธุรกิจจะสูงขึ้น ขณะเดียวกัน กำลังซื้อมันลด ดังนั้น ของจะขายยาก...”

อย่างไรก็ดี ของที่ขายยาก สิ่งที่จะช่วยธุรกิจได้คือช่วยเขาขายของ ช่วยลดต้นทุน ลดได้ 10 บาท เงินก็อยู่ในกระเป๋า 10 บาททันที ดังนั้น มาตรการเรื่องของการลดต้นทุน เรื่องวัตถุดิบ เรื่องพลังงาน รวมไปถึงรักษาการจ้างงาน จะเป็นตัวที่เป็นรูปธรรมที่สุด”

มองการเชิญภาคธุรกิจหารือ เป็น “สัญญาณบวก”

กรณีรัฐบาลเชิญนักธุรกิจรายใหญ่เข้าหารือนั้น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกียรติอนันต์ มองว่าเป็นสัญญาณเชิงบวก เพราะสะท้อนความพยายามในการรับฟังมุมมองจากภาคธุรกิจ เนื่องจากบริษัทขนาดใหญ่มีข้อมูลและมุมมองเศรษฐกิจระดับสากล ซึ่งอาจช่วยให้รัฐบาลออกมาตรการได้เหมาะสมมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เชื่อว่าในระยะต่อไป ภาครัฐควรเปิดรับฟังความคิดเห็นจากภาคส่วนอื่นเพิ่มเติม เพื่อให้การออกมาตรการสะท้อนปัญหาของทุกกลุ่มอย่างรอบด้าน

หากกู้ไม่ได้

ต้อง “เลือกช่วย” แบบพุ่งเป้า

ในกรณีที่รัฐบาลไม่สามารถกู้เงินเพิ่มเติมได้ มองว่าทางเลือกที่เหลือคือการใช้งบประมาณอย่าง “พุ่งเป้า” นั้นหมายถึง

ดอกเบ็ญจธุรกิจ

Dokbia Turakij
Circulation: 135,000
Ad Rate: 1,500

Section: First Section/หน้าแรก

วันที่: จันทร์ 25 - อาทิตย์ 31 พฤษภาคม 2569

ปีที่: 34

ฉบับที่: 1738

หน้า: 1(ล่างขวา), 9

Col.Inch: 201.54 Ad Value: 302,310 PRValue (x3): 906,930

คลิป: สีสี่

หัวข้อข่าว: ห่วงสูญเปล่าถ้าเงินแจกไม่ตอบใจทยัระยะยาว

การเลือกสนับสนุนภาคธุรกิจหรือกลุ่มเศรษฐกิจที่มีศักยภาพในการฟื้นตัวและสามารถดึงเศรษฐกิจส่วนอื่นให้กลับมาฟื้นตัวตามได้ ถึงแม้วิธีนี้จะเป็นแนวทางที่ “เจ็บปวด” เพราะไม่สามารถช่วยได้ทุกกลุ่มพร้อมกัน แต่ในภาวะทรัพยากรจำกัด การเลือกใช้เงินในจุดที่สร้างผลต่อเศรษฐกิจสูงที่สุดอาจเป็นสิ่งจำเป็น

“ถ้ากู้เงินไม่ได้ ก็ต้องกลับมาเกลี้ยกันใหม่ ต้องเป็นการลงทุนแบบพุ่งเป้า เป็นก้อนที่ลงไปจุดที่ทำให้เศรษฐกิจฟูเร็วที่สุด นั่นหมายความว่าต้องใช้เงินแบบเลือกที่รักมักที่ชัง คือไม่ได้ให้ทั่ว อย่างเช่นต้องให้ธุรกิจที่พร้อมจะไปต่อแบบให้เขาลากเศรษฐกิจไปก่อน แล้วคนที่ไม่พร้อมก็ไว้ทีหลัง มันจะเกิดการเลือกแบบนี้ขึ้นมา แต่มันเป็นความจำเป็น คือเป็นการเลือกที่เจ็บปวด แต่ต้องทำ ถ้าเกิดทำดี อีกปีสองปีพอธุรกิจหลักฟื้น ก็จะสามารถธุรกิจอื่นให้ฟื้นต่อไปด้วย”

ฐานความผิดที่มีการทำซ้ำสูงสุด 5 อันดับแรก จำนวนเกินครึ่ง หรือ 66.75% คือคดียาเสพติด รองลงมาคือคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน 13.51% คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย 6.37% คดีเกี่ยวกับเพศ 2.27% นอกจากนี้เป็นคดีอื่นๆ อีก 9% โดยข้อมูลบ่งชี้ว่า สาเหตุที่ทำให้ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ ส่วนหนึ่งคือการขาดทักษะชีวิตและทักษะทางสังคม ไม่สามารถจัดการปัญหา บริหารความเครียด ตลอดจนวางแผนชีวิตได้

อีกส่วนหนึ่งที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนแต่ไม่ค่อยถูกพูดถึงคือ “มุมมองต่อตัวเองและสังคมที่เปลี่ยนไป” โดยเฉพาะกับผู้ต้องขังที่เป็นผู้สูงอายุ กล่าวคือจากเดิมที่ทักษะต่างๆ ของผู้สูงอายุนั้นเสื่อมถอยลงตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติอยู่แล้ว เมื่อถูกคุมขัง ยิ่งทำให้ความเสื่อมถอยเหล่านั้นรุนแรงขึ้น

หน้าซ้ำในผู้ต้องขังบางรายที่อยู่ในเรือนจำเป็นเวลานาน แม้ว่าช่วงวัยยังไม่ก้าวเข้าสู่การเป็นผู้สูงอายุตามคำนิยาม หากแต่สมรรถนะและสมรรถภาพกลับเสื่อมถอยจนทัดเทียมผู้สูงอายุ เช่น การประมวลผลชะลอช้า การตอบคำถามช้าลง ตลอดจนมีมุมมองทั้งต่อตัวเองและต่อผู้อื่นแตกต่างออกไปด้วย

แน่นอนว่าสถานการณ์ข้างต้นนี้เกิดขึ้นกับเรือนจำทุกแห่งทั่วประเทศไม่มีข้อยกเว้น แต่ในกรณีของ “เรือนจำกลางลำปาง” ซึ่งมีผู้ต้องขังสูงอายุ 80-100 คน จากผู้ต้องขังทั้งหมด 2,000 คน กำลังมีความพยายามทวนกระแสดังกล่าว ด้วยการดำเนินงานอย่างใกล้ชิดกับสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อร่วมกันช่วยกันช่วยผู้ต้องขังให้มีความพร้อมในการกลับคืนสู่สังคม ควบคู่กับการลดการกระทำผิดซ้ำ

เครื่องมือที่เรือนจำกลางลำปางนำมาใช้นอกเหนือจากกลไกกิจกรรม คือ “คู่มือการประกอบการชีวิต – ประกอบการอาชีพ” สำหรับกลุ่มผู้ต้องขังก่อนปล่อย 6 เดือน – 1 ปี ที่คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง ร่วมพัฒนาขึ้น มีจุดเน้นที่การฟื้นฟูสภาพจิตใจผู้สูงอายุ และการเตรียมความพร้อมให้ผู้ต้องขังมีความเชื่อมั่นในศักยภาพของตัวเอง (Empowerment) ก่อนกลับสู่สังคม

ควบคู่กับการตั้ง “โรงเรียนผู้สูงอายุในเรือนจำกลาง” โรงเรียนผู้สูงอายุในเรือนจำแห่งแรกและแห่งเดียวในประเทศไทย ที่ออกแบบหลักสูตรบนฐานของความต้องการของผู้ต้องขัง ผสานกับการพัฒนาทักษะ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านวิชาการ เช่น กฎหมายและสิทธิประโยชน์ผู้สูงอายุ สถานการณ์สังคม และเศรษฐกิจในปัจจุบัน ด้านวิชาชีพ เช่น การทำอาหารคาวหวาน และวิธีการถนอมอาหาร การจัดงานให้เหมาะสมกับผู้สูงอายุ และด้านวิชาชีพชีวิต เช่น การปรับตัวเข้าสู่ครอบครัว ชุมชน และสังคม การดูแลตัวเองในทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และเศรษฐกิจ

ชัดเจนว่า การผนึกความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อคลี่คลายปัญหาด้วยองค์ความรู้และวิชาการ คือแนวทางที่เรือนจำกลางลำปางเลือกใช้ และการเข้ามาของหุ้นส่วนการพัฒนาอย่าง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง ก็มีพลังมากพอที่จะชักชวนภาคีเครือข่ายในพื้นที่เข้ามาทำงานร่วมกันเป็นเครือข่าย

จึงสามารถต่อยอดเป็นโครงการอีกจำนวนมาก อาทิ ร่วมกันศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ จ.ลำปาง จัดทำแนวทางการยกระดับคุณภาพชีวิตผู้ต้องขังสูงอายุเรือนจำกลาง เสริมศักยภาพทางความคิดของผู้ต้องขังในเรือนจำ ผ่านการฝึกอบรมการปฏิบัติการต่างๆ ให้กับบุคลากร และเจ้าหน้าที่ของเรือนจำ จนเกิดเป็น Core team หรือกลุ่มสหวิชาชีพในเรือนจำ ที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการฟื้นฟู และพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ต้องขังสูงอายุ ตลอดจนการจัดตั้งกลุ่ม Buddy support เป็นคู่หูในการประเมินสภาพสุขภาพกายใจของผู้ต้องขังร่วมกับ Core team

(https://www.thailandplus.tv/)

MENU

(https://www.thailandplus.tv/archives/1021836/s_42238003) (https://www.thailandplus.tv/archives/1021836/s_42238004) (https://www.thailandplus.tv/archives/1021836/s_42238004)

นอกจากนี้ ยังมีโครงการพัฒนาและจัดทำหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุ (Caregiver) ของโรงเรียนผู้สูงอายุ เรือนจำกลางลำปาง ที่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากโครงการกำลังใจในพระราชดำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา และกระทรวงยุติธรรม โดยเพิ่มมิติในด้านการพัฒนาศักยภาพด้านจิตใจ และมุมมองความเป็นมนุษย์เข้าไป เพื่อให้ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับการฝึกอบรมในหลักสูตร มีความพร้อมทั้งทางวิชาชีพ และสภาพจิตใจ ก่อนกลับคืนสู่สังคม

“การทำงานร่วมกับภาคีเครือข่ายส่งผลให้ผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมากขึ้น มีสุขภาพจิตที่ดี มีชีวิตชีวา ค่าความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวัน (ADL) ของผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ความร่วมมือที่เกิดขึ้นทำให้เรือนจำกลางลำปาง กลายเป็นพื้นที่ที่สามารถดึงศักยภาพของผู้ต้องขังสูงอายุ” ผศ. ดร.ปุณิกา อภิรักษ์ไทรศรี คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มธ.) ระบุ

ไม่เพียงแต่การทำงานโดยตรง หากแต่คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มธ. ยังได้สังเคราะห์องค์ความรู้จากประสบการณ์เป็นงานวิชาการหัวข้อ “การพัฒนาโรงเรียนผู้สูงอายุต้นแบบแห่งการสร้างโอกาสให้แก่ผู้ต้องขังสูงวัย” โดย ผศ.อารีรัตน์ อติชัยเดชรินทร์ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานวิจัยแห่งชาติ (วช.) และโครงการพัฒนาเรือนจำต้นแบบการจิตสำนึกเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้ต้องขังสูงอายุ โดย ผศ. ดร.ปุณิกา อภิรักษ์ไทรศรี ที่ได้รับการสนับสนุนจากสำนักสนับสนุนสุขภาวะประชากรกลุ่มเฉพาะ (สำนัก 9) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ซึ่งช่วงที่ผ่านมา ได้มีเรือนจำมาศึกษาเพื่อเป็นโมเดลต้นแบบในการนำไปปรับใช้จำนวนมาก

ผศ. ดร.ปุณิกา บอกว่า เป้าหมายสูงสุดของการขับเคลื่อน คือการทำให้ระบบและโปรแกรมต่างๆ ขยับไปสู่การก่อสร้างขึ้นในทุกเรือนจำ เพื่อให้ผู้ต้องขังสูงวัยทั่วประเทศได้รับการฟื้นฟูจิตใจอย่างเหมาะสม พร้อมกลับคืนสู่สังคม ลดการก่อเหตุซ้ำ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เนื่องจากแต่ละเรือนจำมีผู้ต้องขังที่มีความเปราะบางแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้สูงอายุ ผู้พิการ LGBTQ+ แม่ลูกอ่อน ฯลฯ ดังนั้นโปรแกรมในการฟื้นฟู หรือการดูแลสุขภาพจิตจึงจะจำแบบเหมารวมไม่ได้ ต้องมีการออกแบบตามความจำเพาะ ซึ่งขณะนี้ มธ. ได้นำเสนอแนวทางให้กับกระทรวงยุติธรรมไปแล้ว ขณะนี้กำลังอยู่ระหว่างการพิจารณาเพื่อดำเนินการในระดับนโยบาย

ขณะเดียวกัน แม้จะมีการผลักดันจนเกิดความเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นหลายส่วน แต่การขับเคลื่อนใน จ.ลำปาง ก็ยังจะทำงานต่อไป หนึ่งในนั้นคือการพัฒนาระบบเตรียมความพร้อมให้กับครอบครัวก่อนผู้ต้องขังกลับสู่สังคม โดยร่วมมือกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดลำปาง (พม.จ.ลำปาง) พร้อมกับเชื่อมโยงไปถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ให้เข้ามามีบทบาทในการช่วยดูแลด้วย